

Հոռմը հաստատում է տեսիլքը — Տասնչորսերորդ թիվը

Քրիստոսի արտացոլումները և գազանի պատկերի կազմավորումը.
մարգարեական գուգահեռ վերջին օրերում

Jeff Pippenger
2024-09-02

Մարգարեության այն գիծը, որը ցույց է տալիս, թե երբ է Միացյալ Նահանգները գազանին պատկեր կազմում և նրա պատկերն է կազմում, տեղի է ունենում այն ժամանակ, երբ բողոքականության եղջյուրը ձևավորում է Քրիստոսի պատկերը: Այդ ձևավորումը հատուկ կերպով նույնացվում է Դանիելի գրքի տասներորդ գլխում, երբ Դանիելը տեսնում է պատճառական հայելին՝ «marah», տեսիլքը: Դանիելը ներկայացնում է նրանց, ովքեր նայում են Քրիստոսին, և այդպես վարվելով՝ արտացոլում են Քրիստոսի բնավորությունը: Հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք տասներորդ գլխում ներկայացված են Դանիելով, իրենց ներսում ձևավորում են Քրիստոսի պատկերը միայն այն ժամանակ, երբ նայում են Նրա բնավորությանը: Նայելով՝ նրանք փոխվում են:

Գազանի պատկերը արտացոլում է գազանին, և գազանի պատկերի կազմավորումը Աստծո ժողովրդի համար մեծ փորձությունն է, որով պիտի վճռվի նրանց հավիտենական ճակատագիրը: Երբ բողոքական եկեղեցիները վերահսկողություն հաստատեն Միացյալ Նահանգների կառավարության վրա, նրանք կկազմավորեն եկեղեցի-պետություն այնպիսի մի պատկեր, որը նույնականացնում է այն վերահսկող կառուցվածքը, որ պապական իշխանությունն էր գործածում նախքան քաղաքական աջակցությունը վերացվեց: Ժամանակի նույն այդ շրջանում Քրիստոսի պատկերը պիտի արտադրվի Նրա վերջին օրերի ժողովրդի մեջ: Սակայն կային նրանք, որ Դանիելի հետ էին, բայց տեսիլքը չտեսան, որովհետև նրանք փախան տեսիլքից: Նրանք չլիմացան գազանի պատկերի կազմավորման փորձությանը, քանի որ փորձության ժամանակ հրաժարվեցին թույլ տալ, որ Քրիստոսի պատկերը կազմավորվի իրենց ներսում:

Արտացոլման հոգևոր սկզբունքը իրագործվում է այն հայելու մեջ նայելով, որը ներկայացնում է Քրիստոսին, և քանի որ «marah»-ի տեսիլքը պատճառական տեսիլք է, հայելու մեջ գտնվող Քրիստոսի պատկերը առաջ է բերում Քրիստոսի պատկերը մարդկության մեջ: Բառացի հայելին արտացոլում է այն մարդու պատկերը, ով նայում է հայելուն, բայց սկզբունքի հոգևոր կիրառությունն ունի հայելու հետ կապված փոփոխականներ: Նրանք, ովքեր պարզապես «խոսքի լսող են, և ոչ թե կատարողը», «ինքն իրեն տեսնում է, և գնում է իր ճանապարհով, և իսկույն մոռանում է, թե ինչպիսի մարդ էր ինքը»: Նրանք նայում են հայելուն և տեսնում միայն մարդկությունը:

Մյուս դասը, որ «ոչ մոռացկոտ լսող է, այլ գործի կատարող», տեսնում է Աստծո օրենքը, նրանք հայելու մեջ տեսնում են Քրիստոսին: Գործը այն է, որ հասկացվի, թե արտացոլման սկզբունքը ունի «բնական» իրականություն և հոգևոր իրականություն: Դանիելը պատկերում է նրանց, ովքեր կատարել են այդ «գործը», որովհետև իններորդ և տասներորդ գլուխներում նա պատկերում է այն գործը, որն առաջ է բերում արտացոլման հոգևոր սկզբունքը:

Այն օրերին ես՝ Դանիելս, սուգի մեջ էի երեք ամբողջ շաբաթ: Ցանկալի հաց չէի ուտում, միս ու գինի չէին մտնում իմ բերանը, և բնավ յուղով չէի օծում ինձ, մինչև որ երեք ամբողջ շաբաթներն ավարտվեցին: Դանիել 10:1, 2.

Գաբրիելը Դանիելին տվել էր ութերորդ գլխի տեսիլքի մասնակի մեկնաբանությունը, սակայն Դանիելը այն ամբողջությամբ չէր հասկացել:

Եվ ես՝ Դանիելս, ուշաթափվեցի և մի քանի օր հիվանդ էի. ապա վեր կացա և կատարեցի թագավորի գործերը. և ես զարմացած էի տեսիլքից, բայց ոչ ոք այն չէր հասկանում: Դանիել 8:27:

Քույր Ուայթը մեզ հայտնում է, որ Դանիելը ձգտում էր հասկանալ Դանիելի ութերորդ գլխի պատգամի այն բացատրությունը, որը Գաբրիելը բերել էր Դանիելին իններորդ գլխում:

«Նոր և ավելի խոր լրջությամբ Միլլերը շարունակեց մարգարեությունների քննությունը, և ամբողջ գիշերներ, ինչպես նաև օրեր, նվիրում էր այն բանի ուսումնասիրմանը, որն այժմ ներկայանում էր որպես այսքան վիթխարի կարևորություն և ամենակլանող հետաքրքրություն ունեցող: Դանիելի ութերորդ գլխում նա չէր կարող գտնել 2300 օրերի սկզբնակետի որևէ բանալի. Գաբրիել հրեշտակը, թեև հրաման էր ստացել Դանիելին տեսիլքը հասկացնելու, նրան տվեց միայն մասնակի բացատրություն: Երբ մարգարեի տեսիլքի առաջ բացվեց եկեղեցուն հասնելիք սարսափելի հալածանքը, նրա մարմնական ուժերը տեղի տվեցին: Նա այլևս չէր կարող տանել, և հրեշտակը միառժամանակ թողեց նրան: Դանիելը «ուշաթափ եղավ, և մի քանի օր հիվանդ էր»: «Եվ ես զարմացած էի այդ տեսիլքից,— ասում է նա,— բայց ոչ ոք չէր հասկանում այն»»:

«Սակայն Աստված պատվիրել էր Իր պատգամաբերուն. «Հասկացրո՛ւ այս մարդուն տեսիլքը»: Այդ հանձնարարությունը պետք է կատարվեր: Դրան հնազանդվելով՝ հրեշտակը որոշ ժամանակ անց կրկին վերադարձավ Դանիելի մոտ՝ ասելով. «Այժմ ես ելել եմ քեզ հմտություն և հասկացողություն տալու». «ուստի հասկացիր խոսքը և նկատի առ տեսիլքը»: Դանիել 8:27, 16; 9:22, 23, 25–27: Ութերորդ գլխի տեսիլքում կար մի կարևոր կետ, որ մնացել էր չբացատրված, այսինքն՝ ժամանակին վերաբերողը՝ 2300 օրերի ժամանակահատվածը. ուստի հրեշտակը, վերսկսելով իր բացատրությունը, գլխավորապես կանգ է առնում ժամանակի թեմայի վրա»: The Great Controversy, 325.

Տասներորդ գլխում մեզ տեղեկացվում է, որ Դանիելը հասկացողություն ուներ «տեսիլքի» և «բանի» վերաբերյալ, սակայն Դանիելը ավելի շատ լույս էր ցանկանում,

ուստի իր սիրտը դրեց՝ գտնելու այդ հասկացողությունը, և քսանմեկ օր ծով պահեց: Այդպիսով նա ներկայացնում է վերջին օրերի նրանց, ովքեր հասկանում են արտացոլման այն հոգևոր սկզբունքը, որը նախատիպված է արտացոլման բնական սկզբունքով: Այդ հասկացողությունը պատկերվում է նրանց գործերով, և նրանց գործերը ներկայացվում են Դանիելի միջոցով՝ որպես Աստծու մարգարեական Խոսքի ճշգրիտ հասկացողություն փնտրելը: Տեսիլքից փախածների ակնհայտ հակադրությունն այն է, որ նրանք չէին փնտրում Աստծու մարգարեական Խոսքի ճշգրիտ հասկացողությունը:

Դանիելի՝ իբրև հասկացողության համար քաղցող ներկայացվելը խորհրդանշում է Աստծո մարգարեական Խոսքի այն ճշմարտությունը, որ վերջին օրերի լույսն է, որովհետև Դանիելը կերպարավորում է հարյուր քառասունչորս հազարը: Ուստի Դանիելը ներկայացնում է մի դաս, որ ձգտում է հասկանալ Աստծո մարգարեական Խոսքի լույսը, որը ներկայացված է որպես վերջին փորձությունը նախքան շնորհի ժամանակի փակվելը: Այս առնչությամբ, հենց Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունն է բացվում շնորհի ժամանակի փակվելուց անմիջապես առաջ, սակայն դա նաև այն փորձությունն է, որ ներկայացված է որպես գազանի պատկերի կազմավորումը:

Գազանի պատկերի կազմավորումն ուղղակիորեն նույնացնում է այն ընթացքը, թե ինչպես է զարգացվում գազանի պատկերը: Այդ իրողությունը չի կարող ճշգրտորեն որոշվել, եթե նախապես չնույնացվի փորձության գլխավոր առարկան՝ գազանը: Հենց գազանն է սահմանում և նույնացնում, թե ինչպես է կազմավորվում պատկերը:

«Բայց ի՞նչ է «գազանին պատկերը», և ինչպե՞ս պետք է այն կազմավորվի: Պատկերը ստեղծվում է երկեղջյուր գազանի կողմից և գազանին մի պատկեր է: Այն նաև կոչվում է գազանի պատկեր: Ուստի, որպեսզի իմանանք, թե ինչպիսին է պատկերը և ինչպես պետք է այն կազմավորվի, մենք պետք է ուսումնասիրենք հենց գազանի՝ պապականության հատկանիշները:»

«Երբ վաղ եկեղեցին ապականվեց՝ ավետարանի պարզությունից հեռանալով և հեթանոսական ծեսերն ու սովորույթներն ընդունելով, նա կորցրեց Աստծո Հոգին և գորությունը, և ժողովրդի խղճերը վերահսկելու համար դիմեց աշխարհիկ իշխանության աջակցությանը: Արդյունքը պապականությունն էր՝ մի եկեղեցի, որը վերահսկում էր պետության իշխանությունը և այն գործադրում էր իր սեփական նպատակներն առաջ մղելու համար, հատկապես՝ «հերձվածի» պատժման համար: Որպեսզի Միացյալ Նահանգները կազմի գազանի պատկերը, կրոնական իշխանությունը պետք է այն աստիճան վերահսկի քաղաքացիական կառավարությունը, որ պետության իշխանությունն էլ եկեղեցու կողմից գործադրվի՝ իր սեփական նպատակներն իրագործելու համար»: The Great Controversy, 443.

«Որպեսզի իմանանք, թե պատկերն ինչպիսին է և ինչպես պետք է կազմավորվի, մենք պետք է ուսումնասիրենք հենց գազանի՝ պապականության, բնութագրերը»: Հենց գազանն է հաստատում այն տեսիլքը, որ վերջին օրերի փորձությունն է, որը տեղի է ունենում անմիջապես նախքան փորձաշրջանի փակվելը: Դանիելը հասկացավ տեսիլքն ու այդ բանը:

Պարսից արքա Կյուրոսի երրորդ տարում մի բան հայտնվեց Դանիելին, որի անունը կոչվում էր Բելթեսասար. և այդ բանը ճշմարիտ էր, բայց սահմանված ժամանակը երկար էր. և նա հասկացավ այդ բանը ու ըմբռնում ունեցավ տեսիլքի մասին:
Դանիել 10:1.

Տեսիլքը երկու հազար երեք հարյուր տարիների «mareh» տեսիլքն է: «Բանը» երբայերեն «dabar» բառն է, որ նշանակում է «խոսք»: Նույն բառը («dabar»), որը առաջին համարում թարգմանված է որպես «բան», իններորդ գլխի քսաներեքերորդ համարում թարգմանված է որպես «գործ»:

Այո՛, մինչ ես աղոթքի մեջ խոսում էի, ահա այն մարդը՝ Գաբրիելը, որին սկզբում տեսել էի տեսիլքում, արագ թռչելով եկավ ու հպվեց ինձ երեկոյան ընծայման ժամանակի մոտ: Եվ նա ինձ հասկացրեց, խոսեց ինձ հետ և ասաց. «Ո՛վ Դանիել, հիմա ես ելել եմ, որպեսզի քեզ իմաստություն և հասկացողություն տամ: Քո աղաչանքների սկզբում հրամանը դուրս եկավ, և ես եկել եմ՝ քեզ հայտնելու, որովհետև դու շատ սիրված ես. ուստի հասկացիր այս խոսքը և ուշադրություն դարձրու տեսիլքին»: Դանիել 9:21-23:

Գաբրիելը գալիս է Դանիելի մոտ՝ ի պատասխան Դանիելի աղոթքի, որը կապված է այն լուսավորության հետ, որ Դանիելը ստացել էր, երբ հասկացել էր, որ գտնվում էր այն գերության մեջ, որը ներկայացված էր Ղևտական քսանվեցի ցրմամբ:

Նրա թագավորության առաջին տարում ես՝ Դանիելս, գրքերից հասկացա տարիների թիվը, որոնց մասին Տիրոջ խոսքը հասել էր Երեմիա մարգարեին, որ պիտի լրացներ Յերուսաղեմի ամայությունների յոթանասուն տարիները: Դանիել 9:2.

Երեմիայի կողմից մատնանշված գերությունը Դանիելին առաջնորդեց դեպի Մովսեսի կողմից արձանագրված «յոթ ժամանակների» գերությունը, որը և՛ «երդում» էր, և՛ «անեծք»:

Այո՛, ամբողջ Իսրայելը խախտել է Քո օրենքը՝ հեռանալով, որպեսզի չհնազանդվի Քո ձայնին. ուստի անեծքը թափվել է մեզ վրա, և այն երդումը, որ գրված է Մովսեսի՝ Աստծու ծառայի օրենքում, որովհետև մենք մեղանչեցինք Նրա դեմ: Եվ Նա հաստատեց Իր խոսքերը, որ ասաց մեր դեմ և մեր դատավորների դեմ, որոնք մեզ դատում էին, մեզ վրա մեծ չարիք բերելով. որովհետև ամբողջ երկնքի տակ չի եղել այնպիսի բան, ինչպիսին որ կատարվել է Երուսաղեմի վրա: Ինչպես գրված է Մովսեսի օրենքում, այս ամբողջ չարիքը եկել է մեզ վրա. սակայն մենք չաղաչեցինք մեր Տեր Աստծու առաջ, որպեսզի դառնանք մեր անօրենություններից և հասկանանք Քո ճշմարտությունը: Դանիել 9:11-13:

Երեմիայի և Մովսեսի երկու վկաների հիման վրա Դանիելը հասկացավ, որ Երուսաղեմի վրա բերված ավերակությունը հին Իսրայելի վրա «թափված» «Մովսեսի» «անեծքն» էր: Քույր Ուայթը Երեմիայի վկայությանը վերաբերում է որպես «եկեղեցուն ուղղված վկայություններ», և այս առումով նա նույնացնում է Երեմիային վերջին օրերի Մարգարեության Հոգու հետ, որովհետև վերջին օրերում «եկեղեցուն ուղղված

վկայությունները» հենց սա են: Երեմիան ներկայացնում է Մարգարեության Հոգին, իսկ Մովսեսը՝ Աստվածաշունչը:

Դանիելը ներկայացնում է վերջին օրերի նրանց, ովքեր այդ երկու վկաներից հասկանում են, որ իրենք ցրված են եղել, և ովքեր Աստվածաշնչից ու Մարգարեության Հոգուց հասկանում են, որ իրենք արթնացվել են, ինչպես Դանիելն արթնացվեց այն փաստին, որ ինքը (նրանք) գերության մեջ էր, և որ այդ գերությունը ներկայացված էր Աստծո մարգարեական Խոսքում:

Աստծու վերջին օրերի ժողովրդի փորձառությունը տասը կույսերի փորձառությունն է:

«Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակը նույնպես պատկերում է աղվենտիստ ժողովրդի փորձառությունը»: The Great Controversy, 393.

Տասը կույսերի առակի հապաղման ժամանակը ներկայացնում է Դանիելի գրքի իններորդ գլխում Դանիելի նույն արթնացումը: Երկու սրբագործված վկաների հիման վրա Դանիելը գիտակցեց, որ իր ողջ կյանքը Աստծո Խոսքի մեջ եղած մի հատուկ մարգարեության իրականացումն էր: Այդ մարգարեությունը Դանիելին ուղղորդեց դեպի այն դեղամիջոցը, որն անհրաժեշտ էր, եթե Դանիելը պետք է պատրաստված լիներ այն բանին, ինչ պիտի պատահեր իրեն հենց հաջորդ գլխում: Նույնպես էլ, երբ միլլերիտները իրականացրին տասը կույսերի առակը, նրանք ևս պետք է արթնացվեին այն փաստին, որ առաջին հիասթափությունն ու հապաղումը նրանց հասցրել էին քնի: Բոլոր մարգարեները ներկայացնում են վերջին օրերը:

Դանիելի և միլլերիտների արթնացումը վերջին օրերում հարյուր քառասունչորս հազարի արթնացման երկու վկաներն են:

«Հիսուսը և ամբողջ երկնային զորքը կարեկցությամբ ու սիրով նայում էին նրանց, ովքեր քաղցր ակնկալությամբ տենչացել էին տեսնել Նրան, Ովին իրենց հոգիները սիրում էին: Հրեշտակները սավառնում էին նրանց շուրջը՝ նրանց ամրացնելու իրենց փորձության ժամին: Նրանք, ովքեր անտեսել էին ընդունել երկնային լուրը, մնացին խավարի մեջ, և Աստծո բարկությունը բորբոքվեց նրանց դեմ, որովհետև նրանք չէին ընդունելու այն լույսը, որ Նա երկնքից ուղարկել էր նրանց: Այդ հավատարիմ, հիասթափված մարդիկ, որոնք չէին կարողանում հասկանալ, թե ինչու իրենց Տերը չեկավ, խավարի մեջ չմնացին: Դարձյալ նրանք առաջնորդվեցին դեպի իրենց Աստվածաշնչերը՝ մարգարեական ժամանակաշրջանները քննելու համար: Տիրոջ ձեռքը հեռացվեց թվերից, և սխալը բացատրվեց: Նրանք տեսան, որ մարգարեական ժամանակաշրջանները հասնում էին մինչև 1844 թվականը, և որ նույն ապացույցը, որ նրանք ներկայացրել էին՝ ցույց տալու համար, թե մարգարեական ժամանակաշրջանները փակվում էին 1843 թվականին, ապացուցում էր, որ դրանք ավարտվելու էին 1844 թվականին: Աստծո Խոսքից լույս շողաց նրանց դրության վրա, և նրանք հայտնաբերեցին ուշացման ժամանակը «Թեև այն [տեսիլքը] ուշանա, սպասի՛ր նրան»: Քրիստոսի անմիջական գալստյան հանդեպ իրենց սիրո մեջ նրանք աչքաթող էին արել տեսիլքի ուշացումը, որը նախատեսված էր ի հայտ բերելու ճշմարիտ սպասողներին: Դարձյալ նրանք ունեին ժամանակի մի կետ: Սակայն ես տեսա, որ նրանցից շատերը չէին կարող

բարձրանալ իրենց ծանր հիասթափությունից վեր՝ ունենալու այն աստիճանի նախանձախնդրությունն ու եռանդը, որոնք բնորոշել էին նրանց հավատը 1843 թվականին»: Վաղ գրվածքներ, 236:

Առակի կատարման մեջ միլլերականները «անտեսել էին տեսիլքի ուշանալը», սակայն նրանք «կրկին» «ուղղվեցին դեպի իրենց Աստվածաշունչները՝ մարգարեական ժամանակաշրջանները քննելու համար: Տիրոջ ձեռքը հեռացվեց թվերից, և սխալը բացատրվեց»: Դանիելը ուղղվեց դեպի Աստվածաշունչը, և «Տիրոջ ձեռքը» հեռացվեց «մարգարեական ժամանակաշրջաններից», և երբ Դանիելը, որպես կատարող և ոչ թե պարզապես լսող, գործունե հավատքով ապացուցեց, որ հասկացել էր Երեմիայի և Մովսեսի պատգամը՝ կատարելով Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխում տրված ցուցումները, ինչպես նաև Աստծո ժողովրդի ցրված վիճակի միջոցն ու լուծումը, այդժամ «բացատրությունը» տրվեց Դանիելին:

Երբ հարյուր քառասունչորս հազարը վերջին օրերում կատարեն առակի հապաղման ժամանակը դրա վերջնական և ամենակատարյալ իրագործման մեջ, նրանք դա պիտի կատարեն այնպիսի ժամանակահատվածում, երբ «գազանի պատկերի կազմավորումը» նրանց մեծ փորձությունն է:

Այս մտքերը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Երբ պտուղը հասունանում է, նա անմիջապես մանգաղն է գործի դնում, որովհետև հնձի ժամանակը եկել է»: Քրիստոսը փափագագին սպասում է Իր Եկեղեցում Իր անձի հայտնությանը: Երբ Քրիստոսի բնավորությունը կատարելապես վերարտադրվի Իր ժողովրդի մեջ, այն ժամանակ Նա կգա՝ նրանց Իրենը համարելով պահանջելու»: Քրիստոսի առարկայական դասերը, 69:

«Աշխարհը պարուրված է Աստծո մասին սխալ ըմբռնման խավարով: Մարդիկ կորցնում են Նրա բնավորության մասին իրենց գիտելիքը: Այն թյուրըմբռնվել և սխալ մեկնաբանվել է: Այս ժամանակ Աստծուց մի պատգամ պետք է հռչակվի՝ մի պատգամ, որ իր ազդեցությամբ լուսավորող է և իր գործությամբ՝ փրկարար: Նրա բնավորությունը պետք է հայտնի դառնա: Աշխարհի խավարի մեջ պետք է սփռվի Նրա փառքի լույսը, Նրա բարության, ողորմության և ճշմարտության լույսը:»

«Սա այն գործն է, որ մարգարե Եսայիան շարադրել է այս խոսքերով. «Ո՛վ Երուսաղեմ, բարի լուր ավետող, գործությամբ բարձրացրո՛ւ քո ձայնը. բարձրացրո՛ւ, մի՛ վախեցիր. ասա՛ Հուդայի քաղաքներին. Ահա՛ ձեր Աստվածը: Ահա՛ Տեր Աստվածը պիտի գա գորավոր ձեռքով, և Նրա բազուկը պիտի տիրի Նրա համար. ահա՛, Նրա վարձքը Իր հետ է, և Նրա գործը՝ Իր առաջ»: Եսայիա 40:9, 10:»

«Նրանք, ովքեր սպասում են Փեսայի գալստյանը, պետք է ժողովրդին ասեն. «Ահա՛ ձեր Աստվածը»: Գթառատ լույսի վերջին շողերը, ողորմության վերջին պատգամը, որ պետք է տրվի աշխարհին, Նրա սիրո բնավորության հայտնությունն է: Աստծո զավակները պետք է դրսևորեն Նրա փառքը: Իրենց սեփական կյանքում և բնավորության մեջ նրանք պետք է հայտնեն, թե Աստծո շնորհքն ինչ է արել իրենց համար»: Քրիստոսի առակները, 415: